

Parochianenavonden Boxtel-Esch-Lennisheuvel-Liempde

Verslag van de eerste avond, 20 januari 2014

Inleiding pater Peter Damen

Dierbare parochianen van Boxtel, Esch, Lennisheuvel en Liempde,

Omdat u als medechristenen van elkaar even belangrijk bent heb ik mijn begroeting in alfabetische volgorde geplaatst. Ja, wij zijn samengekomen omdat ons christen-zijn de overtuiging is waaruit wij willen én mogen leven. Het christen zijn van ieder van ons heeft ooit een begin gekregen en onze ouders hebben ons laten opnemen in de grotere gemeenschap van christenmensen. Daarmee heeft ons persoonlijke christen-zijn zijn loop genomen samen in verbondenheid met andere christenen.

Ons christen-zijn dat ooit begonnen is, staat in de tijd. Dat betekent dat ons christen-zijn – zoals de tijd – verandert en ook meer verwerking, meer diepte krijgt. Wat we verworven hebben is gegroeid in ons, rijk geworden in ons en willen we uiteraard vasthouden. Maar steeds opnieuw komen wij er achter dat verandering een natuurlijk deel is in onze eigen en gezamenlijke levensgroei en die van ons kerk-zijn. En dan gaat het erom of de kern van ons christen-zijn dié verandering in ieder van ons en in ons samen-christen-zijn steeds opnieuw kan bevorderen én aanvaarden.

We hebben de betekenis van ons christen-zijn persoonlijk en samen al gaandeweg gevonden, maar dan wordt van ons gevraagd om die betekenis/inhoud steeds meer te blijven zoeken en kansen te geven in deze nieuwe tijd. In veranderende tijdsomstandigheden is dat niet gemakkelijk. En we voelen dan zo goed aan dat het nodig is om met vereende krachten te werken aan het gaan stáán in die verandering. Natuurlijk ... waar het werkelijk omgaat, dat verandert niet! het gaat om het samenkomen rond de Christus, om de sacramenten te vieren, het geloof te leren en in de geest daarvan te leven. Wat ons verbindt, gaat namelijk nooit verloren. Wij menen vergeten dat gemakkelijk.

IN WEZEN gaat het niet om reorganisatie op zich, maar om de doelstelling die wij voor ogen houden: dat wij over 10 tot 20 jaar hier in Boxtel, Esch, Lennisheuvel en Liempde een geloofsgemeenschap zijn waar het vuur van het geloof brandt en waar de verschillende generaties zich welkom weten om sámen te groeien in geloof en te geloven in groei.

VERANDERING! Nogmaals: natuurlijke verandering, verandering die het leven nu eenmaal meebrengt, dat kan heel moeilijk zijn. De veranderende tijdsomstandigheden zijn gewoonweg voor ons niet gemakkelijk. Máár...als verandering een natuurlijk gegeven is, staat onze wereld dan voor altijd op zijn kop of is ons geloof zo sterk dat het ons richting blijft geven?

Voor ons is het natuurlijk heel belangrijk om te weten hoe Jezus met ook voor Hem en de Zijnen natuurlijke verandering is omgegaan. Uit de vele verhalen heb ik er één uitgekozen: Lucas 21, 5-19. De tempel in Jeruzalem was nauwelijks 20 jaar ouder dan Jezus. Een prachtig gebouw. Het marmer, het goudbeleg, het houtwerk, de tapijten wekten grote bewondering van bezoekers uit de toenmalige wereld.

Geen wonder dat ook de leerlingen van Jezus met bewondering opzagen naar dit Godshuis. Voor hen was de tempel bovendien het religieuze én culturele en sociale middelpunt van het Volk Israël. Wat moeten zij verbaasd geweest zijn toen Jezus zei: "Van die tempel zal geen steen overeind blijven". Dat is wel zó onbegrijpelijk! "Op welke dag zal dat gebeuren?" Het einde van de tempel betekent zoveel als het einde van hun wereld. Een onacceptabele verandering!

Jezus geeft dan aan, dat onze wereld altijd in een én opwaartse én ook neerwaartse beweging is geweest en zal blijven. Jezus zegt, dat je daar niet onder uit komt. God heeft daar niets mee te maken. Afbraak in welke zin dan ook druist helemaal tegen Hem in. Hij is Schepper en dus bouwt Hij op in plaats van dat Hij afbreekt, ook al lijkt dat voor ons anders.

Om deze passage uit het evangelie goed te begrijpen, is het nuttig te bedenken in welke omstandigheden Lucas deze tekst heeft opgeschreven. Dat is geweest tussen het jaar 80 en 90 van onze jaartelling. Een Romeinse soldaat had toen inmiddels op 10 augustus van het jaar 70 met een brandende fakkel die prachtige tempel van Jeruzalem in lichterlaaie gezet. De voorspelling van Jezus over de tempel was intussen uitgekomen. En wat ook verschrikkelijk was: de christenen werden ernstig vervolgd. Wanneer Lucas uit Jezus' mond opschrijft: "Zij zullen u vastgrijpen en vervolgen; zij zullen u in

de gevangenis werpen", dan is dat geen dreiging meer, maar dan is dat intussen bittere werkelijkheid geworden. Wat een veranderingen.

Geloven in Jezus brengt verdeeldheid mee, roept zelfs haat op. Wij weten het allemaal uit ons eigen leven: overal waar liefde wordt gevonden, staat ook het kwaad, de demon, op. Liefde wordt dikwijls maar moeilijk verdragen. En Jezus houdt Zijn leerlingen dan voor dat ze in al die veranderingen die de tijd natuurlijkerwijze meebrengt taai en geduldig moeten zijn. "Blijf standvastig, ook in de allermoeilijkste momenten van het leven", zegt Hij.

Dierbare parochianen, wat de uitoefening van het geloof betreft wordt óns geen strobreed in de weg gelegd. Ik wil hiermee zeggen dat ieder van ons vrij is om voor haar/zijn geloof uit te komen. Maar wat ons wel treft is onverschilligheid, ja zelfs minachting voor de godsdienst. En dat voelen wij ook als een pijnlijke gewaarwording. Deze onverschilligheid en minachting brengen grote veranderingen in onze Kerk en dus kerkgemeenschappen mee.

Daarom heeft deze evangeliepassage ook óns iets te zeggen. Tempels, kerken kunnen worden afgebroken, máár er is één tempel die onverwoestbaar is: dat is HET HART/DE KERN van ieder van ons. En het HART ofwel de KERN is God. En God is Schepper, scheppend en dus opbouwend en dat is tegengesteld aan afbraak. In het evangelie vandaag zegt Jezus ons, dat wij het niet moeten zoeken bij de glorie van de tempel, de glorie van onze Godshuizen met al die schoonheid binnen en buiten. Maar..."Ik zeg jullie, er zal niets van overblijven, geen steen op de andere."

Wat wij mensen bouwen voor God in steen, in liederen, in voorschriften, in beleidsrapporten – het gaat allemaal voorbij. Het heeft zijn nut een tijdlang, maar ten diepste leidt dat niet het LEVEN. "Treur niet, dat is wel een einde, maar niet hét einde".

Dierbare parochianen, in dat opzicht is ons leven vol einden ... ook wat ons persoonlijk leven betreft. Daarom worden wij in deze zich veranderende tijd in kerk en maatschappij opgeroepen om waakzaam en standvastig te zijn. Al worden kerken gesloten en/of afgebroken, al verduisteren menselijke vooruitzichten, al hebben veel dingen hun tijd gehad, ook dán blijft er toekomst! Als christen mag je altijd toekomstgericht

blijven. Nuchter moeten wij verder gaan. Jezus zegt immers: "Door standvastig te zijn, zult gij uw leven winnen!"

Ja ... datgene wat vast lijkt te staan betrekkelijk zien, relativiseren. In het perspectief van de eeuwigheid alles even van een grotere afstand bekijken; iets met een glimlach laten wankelen en dan denken: "Kijk ons toch eens druk doen." Maar ... tegelijkertijd in het besef dat wij alles geïnspireerd en gedreven moeten doen. Zonder onverschilligheid, met maximale inzet. Dat is een opdracht!

Ik weet het, wij mensen willen graag alles onder controle hebben. Door te vertrouwen neem je, nemen wij, een bepaald risico. Het kan anders gaan dan jij in je hoofd hebt. Vertrouwen betekent dat je bereid bent om te kijken en te luisteren of er ook iets van de andere kant komt. Wij kunnen allemaal wel bedenken hoe wij zin willen geven aan ons leven en aan ons kerk-zijn. Laten we in Godsnaam niet vanuit een zeker wantrouwen alles dicht timmeren!

Zou het woord VERTROUWEN bij ons als leerlingen en vertrouwelingen van de Heer niet heel hoog in het vaandel mogen staan? Ik heb U vrienden genoemd - zegt Jezus. Zo en niet anders trekt Hij met ons verder. Laten wij in Gods Naam niet uit frustratie die vriendschap weggooien, maar juist uit kracht van het samenblijven, vanuit verbondenheid dus, richting vinden voor deze nieuwe tijd!

Nabespreking

Enkele opmerkingen en reacties naar aanleiding van de inleiding van Peter Damen:

- (over de vraag hoe we de jeugd weer betrokken krijgen) "Blijf zaaien, verwacht zelf geen oogst, maar vertrouw erop dat er een oogst zal komen, ook als wij dit zelf niet meer zullen zijn. "
"De beste preek is de preek van het leven."
"Onverschilligheid is pas écht onverschilligheid als je beter weet en er niets aan doet."

- (over de opstelling van de kerk in het verleden) "De huidige 'dip' is te vergelijken met die van 80 n. Chr. In de jaren '70, '80 en '90 was terecht sprake van een revolutie.

Mensen zijn mondiger geworden. De kerk is te weinig blijmakend geweest (angst voor God), waardoor veel mensen de kerk de rug hebben toegekeerd. De kerk is hierdoor echter wel tot nieuwe inzichten gekomen, waardoor God meer dan vroeger als een God van liefde wordt gezien.

- "Geef uw kerk opnieuw perspectief in de visie van de 10 geboden, 7 deugden, 8 zaligheden en 7 werken van Barmhartigheid."
- "De fusie gaat niet primair om een reorganisatie. Het gaat om leven en beleven. Wij zijn samen kerk, samen gegroepeerd rondom de blijde boodschap."

Reacties infostands

Ontmoeting

Verdergaan op basis van
wat wordt aangereikt

Inspiratie

Goed op weg

De kerk moet een blijmakende boodschap brengen.
Dat is niet altijd zo geweest

Ik wil eigenlijk wel
mee op bedevaart!

Leef je geloof

Samen gegroepeerd rondom de blijde boodschap

Positivisme

Authenticiteit (paus)

Emotie niet uit de weg gaan

Stel je open voor elkaar

Vanaf het eerste moment
sympathiek en inspirerend (paus)

Niet vergeten om naar elkaar te luisteren!

Geeft heel veel inspiratie (paus)

Naastliefde: nog steeds zeer actueel
en harder nodig dan ooit

Nieuwe ontwikkelingen een kans geven

Kerkelijke hiërarchie: goed, mits
er flexibel mee omgegaan wordt.
Met Franciscus gloort er hoop,
hij staat dicht bij de mensen

Bidden: blijven doen,
alleen en als gemeenschap

Mensen zijn zelf verantwoordelijk:
kerk moet betrokkenheid activeren

Kleine christelijke gemeenschappen zijn nodig

Luisteren blijft belangrijk

WoCo: mensen willen geïnspireerd worden.
Bij eucharistievieringen hoef ik niet na te denken

Gesprek n.a.v. veranderend beleid in het
bisdom Roermond aangaande de kerksluiting in
dorpen. Dit leefde heel erg bij diverse personen.

Hoe kunnen we de communicatie tussen de
vrijwilligers uit de Bell parochies op gang
brengen zodat we weer een blijde en enthousiaste
geloofsgemeenschap worden waar mensen
graag bij willen horen?

Hoe nieuwe kansen voor de Kerk
in tijden van crises en
toenemende eenzaamheid?

Ga voor meer foto's van de eerste avond naar: <http://www.mijnalbum.nl/Album=D3YIBAT8>

Tot maandagavond 27 januari!